

J. N. Hansen: Jeg frasælber Ordet.

Formanden: Rigsdagsmanden for Hjørring Amts 1ste Valgkreds (L. E. Petersen) har Ordet.

L. E. Petersen: Ja, jeg har ogsaa været i det Tilfælde, at jeg har haft nogen Betænkellighed ved §§ 44 og 47 saaledes, som de ved første Dietast stillede sig for mig, men efter de udførlige Udtalelser, jeg har hørt fra den ærede Indenrigsminister, falde disse mine Betænkelligheder aldeles bort. Jeg skal blot endnu minde den ærede Rigsdagsmand for Nyborg om, at selv i Kjøbstæder af 3die Rang findes der Exempler paa, at en Mand har taget Borgerkab ene og alene paa Lømmehandel og jeg troer ogsaa paa Viinhandel.

S. M. Petersen: Til § 43 er der stillet et Ændringsforslag, som gaaer ud paa at skaffe Ordet: „udenlandsk“ ud af Paragraphen. Dersom dette bliver vedtaget, hvilket jeg forøvrigt ikke har Noget imod, da jeg anseer det for meget uskyldigt, vil det gjøre et betydeligt Indgreb i den Ret, som er levnet visse Personer ifølge § 47. Naar Viinhandlere faae Ret til at sælge saavel indenlandsk som udenlandsk Brændevine, hvorfor skal der saa bibeholdes en egen Ret for Brændeviinshandlere? Er dette ikke en Opfordring til at slaae det Hele sammen og kalde det Handel med Drifkevarer. Viinhandleren har Ret til at handle med Alle slags, men Brændeviinshandleren har kun Ret til at handle med en eneste Deel af de Varer, som Viinhandlerne have Ret til at handle med; det forekommer mig, at det vilde være naturligt, at for ene disse forskellige Dele, som dog i det daglige Liv ere saa uadskillige, thi det er umuligt i Praxis at tænke sig Brændeviinshandelen alene. Der vil altid findes et Bagrum i Vedkommendes Skab, hvor de Varer ere gjemte, som Loven forbyder ham at handle med, men som han dog alligevel har. Vi vide Allesammen, at dette er en Bestemmelse, der er uoverholdelig, som ikke kan lade sig praktisere. Forøvrigt forekommer det mig ganske besynderligt,

at det ærede Udvalg vil holde paa disse separate Brændeviinshandlere, naar det giver Viinhandlerne Ret til at handle med indenlandsk Brændevine og ved Siden deraf holder paa Bestemmelserne i § 77. Jeg vil nødig gjøre mig skyldig i en Overtrædelse af Regulativet, men jeg kan næsten ikke udtale mig uden at berøre denne Paragraph. Der er f. Ex. den Ting, at en Brændeviinshandler giver Stat for den Boutik, han holder iaar, og inden et Aar kan han tage sin Ret til at handle med Brændeviin, og dette forekommer mig at være besynderligt. Der er rigtignok af et Mindretal stillet et Forslag, som skulde raade Bod derpaa, men Minoriteterne ere jo ikke vante til at seire hverken i denne Sal eller andetsteds og det er jo heller ikke rimeligt. Jeg kan ikke forbigaae saadanne Bestemmelser uden at henlede Opmærksomheden paa det aldeles Uholdbare, der er ved dem; men det gaaer her som i mange andre Tilfælde, at man stiller sig for meget paa et reent Kjøbenhavns og et reent theoretisk Standpunkt. Det lader sig ikke gjøre at sige til en Mand: „Du maa sælge Brændeviin og Du maa sælge Viin, men Du maa ikke give en Snaps bort“; det er derimod ikke formeent en Viinhandler at give et Glas Viin bort, men derimod er det, som sagt, aldeles forbudt en Kjøbmand eller Brændeviinshandler at give en Snaps Brændeviin bort. Jeg siger, at man skal have Ret til at give Saameget bort, som man har Lyst til, der er slet ikke nogen Fare for, at det skal gribe for vidt om sig; thi denne Bortskænken eller BortgIVEN vil nok indskrænke sig af sig selv. Jeg synes, at disse mange og curieuse Bestemmelser maae lede os hen paa den Tanke, om det ikke skulde være rigtigere at slaae disse forskellige Drifkevarer sammen og sige, at det skulde være tilladt Enhver, som handler med Drifkevarer, at handle med alle Slags Drifkevarer, saavel i Stort som i Smaat.

Ordføreren: Jeg glemte før at henstille til den ærede Formand at udsætte Afstemningen over §§ 43 og 47 ligesom enkelte andre, indtil §§ 71 og 72 ere afgjorte. Jeg troer